

(המשך מעמוד 23)

לומדת את הלקח המר שלמדו אחרים לפניה, במצב דומה. איאפשר לסמוך על כוח זר. שום כמות של נשק וכסף, הניתנת לכוח מקומי מלאכותי, אינה מספיקה כדי למלא את התפקיד של צה"ל. כבר למחרת הנסיגה התמוטטה הפמכות של רכיסון הרדא, שנשי ענה עד לאתו רגע עי הטאנקים של צה"ל.

נראה כי בדרום-לבנון די בכמה ימים כדי להשלים תהליך. שארץ בדרום ויאט-נאם חודשים רבים.

סעד לסעד

ה יתחרש עתה מעבר לנגד הטר

בה? או ספק שישראל תנסה לעשות מה שעשו אחרים לפניו: לקיים את הכוח הכושף של גרורותיה עזידי סעד כספי וחומרי. יש ספק אם הדבר יצליח.

בפוטנציה קיים איום ישראלי לחזור ולכבוש את השטח, אם יתמוטט הכוח הרוצרי. אך זה נראה כאיום-סרק. פלישה ישראלית מחודשת לדרום-לבנון תביא עי מה. אוטומטית, עימות חמור עם הצבא הבינלאומי הפועל מטעם האו"ם. ישראל אינה יכולה להרשות לעצמה עימות כזה. במיסגרת הצבא הבינלאומי, פועלים עתה אינטרסים לאומיים שונים. הצרפתים ניצלו את ההזדמנות כדי לחזור ללבנון ולמרחב, והם לא יוותרו על הישג זה לטובת ישרא. השאה הפרסי פרש את סותו, באמצע צות חייליו, על הכפרים השיעיים, בני דתו וכתו.

מבחינה צבאית יכול כוח האו"ם להיות גורם מבוטל. אך מבחינה פוליטית זהו מחסום חשוב ביותר. החזית הנוצרית עצמה הולכת ומתפוררת. בצפון לבנון פרצה מילחמת-אזרחים אכזרית בין הכחות הנוצריות החמושות. ה"מיליציות" הנוצריות שאינן אלא צבאות פרטיים של ראשי-המולות יריבים ו מתחרים, פתחו במילחמה רצחנית זו כנגד הצבא הפרסי של פיארג'מיל ("הפאראנג'ת") ושל כאמיל שמעון ("המיפלגה הליברלית") פתחו בהתקפה על הצבא של וליימאן פרנג'יה, מי שהיה נשיא המדינה, שביגללו פרצה מילחמת-אזרחים חדשה בלבנון לפני ארבע שנים. פרנג'יה נעזר סורים, והכוח הסורי התערב כדי "להשיט סדר".

(אחד הפאראדוקסים של המצב: בצפון לבנון קיימת "ויאטנאם סורית", כשם בדרום קיימת "ויאטנאם ישראלית". שתי מדינות האויבות עומדות לפני בעיות דומות. אחרי שנספגו לתוך הרפתקה), מסתבר כי לכל אחת מן הסיעות היריבות בצפון יש נאמנים בקרב הכוח הרוצרי בדרום. גם בממלכתו הפרטית של רכיסון הרדא קיימת יריבות בין אנשי פאלאנג'ת, "שומרי-האזים" (שהיא ה יעה הנוצרית הקיצונית ביותר), תומכי זמעון ועוד. החבירה עזוזה להתפרק בכך גע.

בני המקום משלמים

מנצח האומית הוא, בינתיים, יאטר עראפאת.

בעוד שיריביה, אנשי "חזית הסירוב", נסים להסתגל דרומה, מפגין עראפאת תינות, מרסן את אנשיו ומשתף פעולה עם האו"ם. הוא זוכה מצד האו"ם בהערכה הכרה גוברת. הרצחות ההדדיות הפראיות של הנוצרים בצפון, הכישלון המדיני ל הפלישה הישראלית בדרום, אובדן וקררה של הסורים — כל אלה הגבירו זדש את יוקרתו של המנהיג הפלסטיני, נראה לרבים כאישיות מתונה ואחראית. אך הפרשה טרם נגמרה. ישראל דיין לתקועה כבון הדרום-לבנוני, לא תוכנית ופיתרון. אם תנשוש ת כנייה-סותה, יבוא עליהם אסון, מוקדם או מאוחר. אך ניתן ל משיר ולתמוך בהם, מבלי להיגרר הרפתקות מסוכנות יותר?

כאשר יציא האמריקאים לבסוף מוויאט-נאם, הם השאירו אחריהם ארץ שבה נהרגו ונתאלפים, ונהרסו בתים בלא-ספיר, בי לחמה שהיתה מלכתחילה חסרת-תוחלת. גם חשש סביר כי גם בדרום-לבנון תתגנה הנבואות הקודרות של המעטים, זוהירו מפני הרפתקה אומללה דומה.

אורי אכנרי

במדינה

ניתן לפרשו כך: אחרי חמש שנים יתנהל דיון בין ממשלת-ישראל ובין הקוויולינגים המקומיים, שיאישו את המוסדות המיני-הליים של ה"אוטונומיה". הנושא יהיה טיב היחסים בינם ובין הממשלה. בדיון כזה לא יהיה צורך לשתף את מצריים, ירדן או המוסדות הלאומיים הפלסטיניים, כי הסעיף אינו אומר מי הם "הצדדים" אשר ידונו ויסקימו. המיסגרת לקיום דיון זה הוא משא-ומתן בין הצדדים, תוך שיתוף הניצוגות

בגיחוך (ראה עמוד 25). בלאווים מוחלטים. "שדושה פסוקים". 75 המילים הגואלות, שנתקבלו על פי דרישתו של מנחם בגין, הן: "ממשלת ישראל רואה כחיוני את המשך תהליך ההידברות בינה לבין שכנותיה, במגמה להגיע להסכם שלום". סעיף זה אינו אומר דבר. הוא הודבק להחלטה, ברגע האחרון, מתוך נוסח-ההצעה שהוגש על-ידי שרי ד"ש. לא היתה לממר שלה אף האדיבות להזכיר בפירוש את

העם

דגל שחור

יש לחם ויש

קירקס — אז למי

אז למי איכפת השאר?

דגל שחור התנופה מעל לטוכת המציל.

הים היה רגוע. הדגל השחור הונף ביגלל שביתת המצילים, שפרצה בסוף-השבוע. באין מצילים, הרחצה בים אסורה ומסוכנת. כי גם כשהים נראה רגוע, והמבט הבלתי-מאומן אינו מגלה כל סכנה, יש מתחת לפני המים זרמים מסוכנים. אולם ההמונים, שנדחפו אל הים על-ידי החום האביך של יום-השרב, לא שמו לב לדגל. הם עלזו ושמחו, ונכנסו לים בלא דאגה.

כמה פקחים חסרי-ישע ניסו למנוע את כניסת האנשים, ובעיקר הילדים, לים. מאמציהם היו לשווא.

לחם וקירקס. מצב זה ששרר בשבת האחרונה בשפת-הים של תל-אביב, היה אופייני השבוע למצב המדינה כולה.

מעל לסוכת-ההצלה המדינית התנופה הדגל השחור. המצב הפוליטי החמיר במ-הירות. החלטת הממשלה (ראה להלן) בישרה את האצת ההירה אל המשבר.

אולם ההמונים לא שמו לב לסימנים הרפוליטיים. החיים היו טובים. כמו הפרו לטריון של רומא העתיקה, שהסתפק ב"לחם וקירקס", היו גם אזרחי ישראל נידוחים. הלחם היה מצוי. למרות האינפלציה הדרוורת, והקירקס נשפך בכל ערב ממק לטיהטלוויזיה, בצורת תחרויות-הכדורגל בארנגטינה.

פה ושם הזהירו כמה קולות חסרי-אונים מפני הסכנה המתקרבת. לאיש לא היה איכ-פת.

מדיניות

75 מילים ריקות

מאחרי מסך-היעשן של

מילים נבוכות, נתגלתה

החלטתו הנחושה של בגין

להחזיק לצמיתות בגדה

המערבית וברצועת-העזה

אחרי סערה של ברקים ורעמים, נולדה ההחלטה ההיסטורית. היא מורכבת מ-75 מילים.

ב-75 מילים ניתן להגיד הרבה. כל עשרת הדיברות, שעל פיהן נגזר המוסר של חלק גדול של המין האנושי במשך אלפי שנים, אינם מונות אלא 172 מילים.*

ואילו 75 המילים של החלטת הממשלה, שנתקבלה ביום הראשון השבוע, מגיעות לשיא הפוך. אין הן אומרות דבר.

הגדרה בדלת האחורית. ארצות הברית תבעה מישראל להכריז מראש על נכונותה לנהל משאומתן על "מעמד קבע" של הגדה המערבית ורצועת-עזה, אחרי חמש שנים של אוטונומיה-סוחר בגין. היא גם תבעה כי ישראל תתייב לשתף במשאומתן זה את "הפלסטינים החיים באזור", וכי הסיכום יהיה טעון אישור "האנשים החיים באזור".

כלומר: האוטונומיה לא תהיה אלא שלב-ביניים. שיימשך חמש שנים בלבד. לאחר מכן יתנהל משאומתן על עתיד השטחים הכבושים, בשיתוף הפלסטינים, והסיכום יהיה כפוף לאישורם. בצורה זו נשמר איכשהו עיקרון ההגדרה-העצמית של הפלסטינים, מבלי שהדבר נאמר בפירוש. האוטונומיה היתה צריכה להוביל להקמת ישות פלסטינית כלשהי. על שתי הדרישות האלה השיבה ממ-שלת-ישראל, אחרי מאבק פנימי שגבל

בגירסה שבספר שמות. הנוסח בספר דברים מגיע ל-185 מילים, בעיקר ביגלל ההנמקה הסוציאלי, הארוכה יותר, ל-מיצוות השבת.

הדגל על סוכת-המציל בתל-אביב מתחת לפני המים

"אלך להכין את הצבא למלחמה הבאה", אמר ויצמן בשונו מישיבת-המשלה

אמר למקוביו כי החליט למשוך מעתה את ידיו מן המ"פ פ' שלום, אך אינו מתכוון להתפטר מהממשלה; — במהלך ישיבת הממשלה

כותרת ב"דיעות אחרונות", 19.6.78

— זרמים נסתרים

של תושבי יהודה, שומרון וחבל-עזה, הנבחרת על פי תוכנית האוטונומיה, במגמה להביא לידי הסכם ביניהם.

מיסגרת זו מוציאה מראש כל פלסטיני בעל שאיפה לאומית, שהרי מוסדות האוטונומיה המינהלית ייבחרו בתנאים של מישטרי-כבוש, בחסות צה"ל, המישטרה ושירותי-הביטחון של ישראל.

אם לא ימצאו ערבים שיסכימו לאיש מוסדות אלה — מאחר שכל מי שיסכים לכך ייחשב אוטומטית כבוגד בעמו — יתבטל הסעיף הזה במילא.

סיפוח, לנצח-נצחים. ברור מה שאין בהחלטה זו, אין בה:

● זכויות כלשהן לשני מיליון הפלסטינים (המשך בעמוד 28)

מצריים, אשר נשיאה הוא שפתח ביוזמת-השלום, בתנופה היסטורית נועזת.

"ממשלת ישראל מביעה הסכמתה כי חמש שנים לאחר הפעלת האוטונומיה המינהלית ביהודה, שומרון וחבל-עזה, שתוכנס לתוקפה עם השכנת השלום, יידון ויוסכם טיב היחסים העתידיים בין הצדדים, אם צד כלשהו ירדוש זאת."

סעיף זה הוא מלאכת-מחשבת של חוסר-תוכן. אין הוא אומר אף שהמשאומתן החדש יתייחס לעתיד הגדה והרצועה. ה"מונח", טיב היחסים העתידיים בין הצדדים" יכול להתייחס לקשרי-הדואר בין ישראל ומצריים, או הקשרים המיסחריים בין ישראל וירדן.

במידה והסעיף מתייחס לגדה ולרצועה,